

- Невеселою про ці часи є розповідь вчительки Марченко
Олександри Михайлівни, уродженки Полтавського району села
Сухорабівка 1921 року народження. Вона в пам'ятному 1946 році була
направлена на Полісся, а в нашій школі працювала з 1960 - по 1979 рік.

"В село прибували команди, які організовували хлібозаготівлю. Вона
супроводжувалась репресіями, фізичним та моральним знущенням над

селянами. За невиконання так званого "твердого завдання" їх позбавляли власного помешкання, худоби, землі, реманенту, господарських будівель, зерна, засобів існування взагалі. Селян судили ніби кримінальних злочинців за невиконання обсягів хлібозаготівель.

Забираючи все, людей прирекали на голод. Ще сяк-так животіли ті, у кого залишилися крупи від соняшникової олії та висівки. Люди почали пухнути. Приречені на голодну смерть, вони їли ворон і горобців, собак і кішок, їжаків і ховрашків... Пройдеш селом - аж моторошно стає - така пустка. Нашій сім'ї вдалося зберегтись тому, що батько ловив рибу і ще раніше до цього, ніби передбачаючи, він сховав муки біля озера. Вночі таємно він ходив і приносив невелику кількість муки й цим зумів зберегти свою сім'ю.

В селі люди гинули щоденно: хто вдома, а хто на вулиці під тином або ж у школі. Часто ховали трупи в завалених погребках, хлівах; на городах, у садах, навіть у старих колодязях. Переважно без трупів, просто загортали тіло в якийсь лахміття... Вимирали цілими сім'ями - залишалися пустками хати".